

Arrest

nr. 82 243 van 31 mei 2012
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X, die allen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012 houdende weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 30 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 augustus 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissingen bij arrest van 29 november 2011 (RvV 29 november 2011, nr. 70 957).

1.3. Verzoekers dienden op 19 december 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 januari 2012 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

(...)

van nationaliteit: Kosovo

die een asielaanvraag heeft ingediend op 19.12.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 30.07.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 01.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een medisch attest voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene een bevestigingsbrief voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat dergelijke brief een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een proces-verbaal voorlegt. Overwegende dat het CGVS dd. 31.08.2011 stelde dat de problemen van betrokkene van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. Overwegende dat betrokkene met huidige documenten niet in staat is de conclusie van het CGVS te weerleggen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 19.12.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 30.07.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 01.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar man heeft voorgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat er in het kader van betrokkene haar echtgenoot dd. 17.01.2012 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag werd genomen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe

gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van derde verzoeker:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 19.12.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 30.07.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 01.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds actueel zijn waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich hiermee baseert op zijn initiële motieven en deze reeds negatief werden beoordeeld door de verschillende asielinstanties. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in België werkt, goed Nederlands spreekt en hier een nieuw leven heeft opgebouwd. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van vierde verzoeker:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 19.12.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 30.07.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat op 01.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die zijn vader heeft voorgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat er in het kader van betrokkene zijn vader dd. 17.01.2012 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag werd genomen vanwege de Dienst

Vreemdelingenzaken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn leven in gevaar is maar betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aangezien de aangevoerde middelen in de vier verzoekschriften nagenoeg identiek zijn en de respectievelijke beslissingen eerste verzoeker (rolnr.: RvV 88 794), zijn echtgenote (rolnr.: RvV 88 781) en zijn zonen A. (rolnr.: RvV 88 777) en E. (rolnr.: RvV 88 795) betreffen, is het met het oog op een goede rechtsbedeling aangewezen de vier zaken omwille van hun onderlinge samenhang te voegen.

2.2. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vragen van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij(en) te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In hun verzoekschriften voeren verzoekers in een eerste en een tweede middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, en meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen “52” en 62 van de wet vreemdelingenwet en van “de regels van behoorlijk bestuur”. Verzoekers verschaffen hierbij volgende toelichting:

“A. schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen. De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoek(st)er geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de tweede asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoek(st)er aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij (zij) meermaals werd bedreigd door de autoriteiten en tevens werd opgepakt en mishandeld omwille van zijn problemen met de plaatselijke autoriteiten. verzoek(st)er heeft wel degelijk bijkomende bewijzen bijgebracht van zijn (haar) problemen in zijn (haar) land van herkomst. Zo brengt verzoek(st)er diverse documenten bij waaruit zijn (haar) problemen duidelijk blijken en bevestigd worden. verzoek(st)er brengt nieuwe documenten bij die nog niet in overweging werden genomen bij zij (haar) eerste asielaanvraag en die het verhaal van de eerste asielaanvraag ondersteunen. Zo wordt er een document bijbracht van twee dorpsgenoten die de problemen van verzoek(st)er bevestigen en tevens brengt verzoek(st)er een PV bij dat werd opgemaakt door de Politie en een medisch attest die aantoont dat verzoek(st)er medische problemen heeft naar aanleiding van de feiten die zich hebben voorgedaan..Deze documenten konden niet worden bijgebracht aangezien verzoek(st)er deze documenten pas ontvingen nadat de eerste asielaanvraag afgesloten werd. verzoek(st)er brengt immers de verzendingsbewijzen bij. (Er dient tevens rekening gehouden te worden met de documenten die de vader van verzoek(st)er bijgebracht heeft aangezien verzoek(st)er zijn asielaanvraag mede baseert op de problemen van zijn familie) verzoek(st)er (en haar echtgenoot) kon(den) deze nieuwe documenten niet bijgebracht hebben bij zijn (hun) eerste asielaanvraag aangezien hij (zij) deze documenten nog niet in zijn bezit had op dat ogenblik. Hij mocht

deze pas ontvangen op 15.11.2011. De motivering van de beslissing dd.17.01.2012 is dan ook niet correct en in strijd met de feitelijke elementen in het dossier. Verder wordt gesteld dat deze documenten de conclusie niet van het CGVS niet zou weerleggen. Dat het niet aan tegenpartij is om deze documenten reeds te interpreteren doch wel aan het CGVS. Het CGVS zal dienen te onderzoeken of de nieuwe bijgebrachte documenten met nieuwe elementen haar standpunt kan doen wijzigen. Tegenpartij loopt vooruit op de zaken en de motivering is dan ook niet op de juiste overwegingen gesteund. Deze motivatie stemt dan ook niet overeen met de feitelijke werkelijkheid en is bijgevolg slechts lichtzinnig gemotiveerd. De nieuwe documenten waren niet eerder in het bezit van verzoek(st)er en werden in de bijgebrachte enveloppen opgestuurd. Tegenpartij dient wel degelijk rekening te houden met deze nieuwe documenten en elementen en dient de 2de asielaanvraag verder te onderzoeken en over te maken aan het CGVS die deze documenten ten gronde dient te onderzoeken en te oordelen over de inhoud en de waarde hiervan. Indien verzoeker deze documenten reeds eerder in zijn bezit had gehad, dan had verzoek(st)er deze wel degelijk bijgebracht bij zijn eerste asielaanvraag aangezien zij het verhaal van verzoek(st)er bevestigen en zijn (haar) problemen duidelijk aantonen. verzoek(st)er had er geen enkel belang bij om deze documenten achter te houden en hij (zij) heeft deze dan ook pas ontvangen nadat de eerste procedure werd afgesloten. Tegenpartij bewijst het tegendeel niet, er ligt geen enkel bewijs voor dat deze documenten bij de eerste asielaanvraag reeds in het bezit waren van verzoek(st)er. Tevens betreft het originele documenten zodat tegenpartij de echtheid ervan kan verifiëren. verzoek(st)er brengt bijgevolg wel degelijk nieuwe elementen bij zodat zijn (haar) tweede asielaanvraag verder dient onderzocht te worden. In de beslissing wordt alleszins niet voldoende aangetoond dat verzoek(st)er de documenten eerder kon bijbrengen zodat ook tegenpartij van een loutere veronderstelling uitgaat, die niet gestaafd wordt door een objectieve en onderbouwde motiveringen of elementen. De bijgebrachte enveloppen zijn hiervan het voldoende bewijs. Deze documenten bevestigen de verklaringen van verzoek(st)er en zijn wel degelijk nieuwe elementen die een tweede asielaanvraag rechtvaardigen. Tegenpartij diende de aanvraag van verzoek(st)er wel degelijk in overweging te nemen. Zelf reeds oordelen over de inhoud van deze documenten en de relevantie ervan op de eventuele beslissing van de het CGVS is niet correct. Het CGVS zal zelf dienen te oordelen over de inhoud en de relevantie van deze documenten nu verzoek(st)er aantoont dat deze documenten niet eerder konden bijgebracht worden en wel degelijk te maken hebben met zijn problemen in zijn (haar) land van herkomst. Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoek(st)er het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden om voor de aanvraag van een tweede asielaanvraag. Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoek(st)er wel degelijk vreest voor zijn (haar) leven en tevens nieuwe dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Dien nog niet eerder in overweging werden genomen door tegenpartij. Bij terugkeer is het leven van verzoek(st)er dan ook ernstig in gevaar. Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoek(st)er te onderzoeken. Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van het feit dat de bijgebrachte documenten reeds eerder hadden kunnen bijgebracht worden, hetgeen niet correct is, tot de vaststelling komt dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst,. Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de neerlegde documenten wel degelijk echt zijn en het verhaal van verzoek(st)er bevestigen. Het betreffen wel degelijk nieuwe en originele documenten die nog niet eerder onderzocht werden en niet eerder het voorwerp hebben uitgemaakt van een grondig onderzoek en tevens niet werden vermeld in de motivering van het CGVS. Verzoek(st)er kon deze documenten niet eerder bijbrengen aangezien hij (zij) zijn (haar) land ontvlucht is voor de problemen die hij (zij) daar kende en geen tijd heeft gehad om de nodige stukken te verzamelen. Aangezien deze stukken slechts zijn toegekomen na de afsluiting van de eerste asielaanvraag van verzoek(st)er en tevens ook dateren van na het verhoor op het CGVS. Tegenpartij toont niet aan dat de bijgebrachte documenten reeds eerder in overweging werden genomen door het CGVS of reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek en motivering door het CGVS. Enkel omdat deze documenten niet in overeenstemming zijn met de motivatie van de weigering van de eerste asielaanvraag van verzoek(st)er, wil nog niet zeggen dat deze documenten niet ernstig dienen bekeken te worden. Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enige onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoek(st)er en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte stukken reeds eerder konden neergelegd worden terwijl dit onmogelijk was. Dit zijn louter gissingen die door geen enkel objectief bewijs gestaafd worden. Het is voor verzoek(st)er onmogelijk om terug te keren naar zijn (haar) land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende

onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat de documenten reeds eerder onderzocht zouden zijn — *quod non* - In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweerd had verzoek(st)er geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn (haar) leven veilig te stellen. Aangezien verzoek(st)er bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij (zij) dan ook in België asiel heeft aangevraagd. Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoek(st)er en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de tweede asielaanvraag van verzoek(st)er niet in overweging genomen dient te worden. De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat er geen nieuwe elementen naar voor werden gebracht. Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn (haar) land van herkomst verzoek(st)er terug in gevaar zal zijn aangezien hij (zij) nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten en tevens door het leger. Dit blijkt duidelijk uit de nieuw bijgebrachte stukken. Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoek(st)er veilig kan terugkeren. Het is tevens niet aan tegenpartij om reeds de inhoud van de stukken te onderzoeken. Het is het CGVS die ten gronde zal ingaan op de nieuwe bijgebrachte stukken door verzoek(st)er. Tegenpartij gaat dan ook te werd in haar gevolgtrekking door te stellen dat verzoek(st)er geen nieuw element aanbrengt. Dat aldus onvoldoende bewezen is door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat verzoeker geen nieuwe elementen aangebracht heeft Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur. Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren. De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken. Dergelijke houding van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.”

B. Schending van de motiveringsplicht

Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 17.01.2012 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd. De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken. Op grond van deze korte motivering komt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken tot het besluit dat de tweede asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoek(st)er onvoldoende nieuwe elementen bij zou brengen. De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat bijgebrachte nieuwe documenten een gesolliciteerd karakter hebben en het zou gaan om kopieën waarvan de echtheid niet kan gecontroleerd worden. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand. De nieuwe bijgebrachte stukken ondersteunen het verhaal van verzoek(st)er en houden wel degelijk nieuwe elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS. Deze documenten tonen aan dat verzoek(st)er nog wel degelijk gezocht wordt. Verzoek(st)er heeft alle documenten bijgebracht die zijn (haar) verhaal konden ondersteunen. Tegenpartij bewijst niet dat de nieuwe stukken reeds eerder onderzocht werden of reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van en motivering door het CGVS of dat de inhoud van deze schrijven niet zou kloppen. Tegenpartij gaat van loutere veronderstellingen uit. Tevens bewijst tegenpartij niet dat verzoek(st)er deze documenten reeds eerder kon bijbrengen zodat zij reeds bij de eerste asielaanvraag konden onderzocht worden. Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoek(st)er bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst. Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver. De bestreden beslissing is bijgevolg niet afleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 17.01 .2012 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtoverschrijding. Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De bestreden beslissing bevat geen

uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.) Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing. Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte stukken onvoldoende nieuwe elementen zouden inhouden voor een 2 asielaanvraag te rechtvaardigen. Er werd enkel verwezen naar eerdere beslissingen zonder ten gronde in te gaan op de nieuw bijgebrachte stukken die wel degelijke nieuwe elementen inhouden. De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd. Dat verzoek(st)er dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 17.01.2012 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken te vernietigen."

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel "52" van de vreemdelingenwet en van "de regels van behoorlijk bestuur". Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers laten na om uiteen te zetten welke regels van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de vreemdelingenwet zou schenden.

3.3. Beide eerste middelen worden voor het overige omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partijen zich steunen op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissingen liggen, kennen doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissingen kunnen dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.6. Uit de administratieve dossiers blijkt dat eerste verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag een enveloppe neerlegde, een proces-verbaal van de Politie van Prizren van 3 oktober 2011, een medisch attest van het regionale ziekenhuis in Prizren met medisch attest van een psychiater van 17 november 2008 en een verklaring van twee mensen uit Kosovo met vertaling d.d. 15 november 2011. Eerste verzoeker verklaarde hierbij tijdens zijn gehoor op 21 december 2011 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag het volgende: *“Mijn zus heeft mij deze documenten opgestuurd. Ik kan nog steeds niet terugkeren naar Kosovo. Mijn problemen zijn nog erger geworden de laatste tijd in Kosovo.”* De overige verzoekende partijen legden geen documenten neer, maar verwezen tijdens hun gehoor naar de documenten die eerste verzoeker had neergelegd en stelden eveneens dat ze nog steeds niet kunnen terugkeren naar Kosovo omdat hun problemen daar nog steeds actueel zijn. Derde verzoeker wees specifiek op het volgende: *“Ik werk in België. Ik spreek Nederlands. Ik heb een nieuw leven in België opgebouwd.”*

3.7. In de bestreden beslissing die in hoofde van eerste verzoeker werd genomen, werd naar aanleiding van de neergelegde documenten het volgende gesteld: *“Overwegende dat betrokkene een medisch attest voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene een bevestigingsbrief voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat dergelijke brief een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een proces-verbaal voorlegt. Overwegende dat het CGVS dd. 31 .08.2011 stelde dat de problemen van betrokkene van interpersoonlijke en gemeenrechterlijke aard zijn. Overwegende dat betrokkene met huidige documenten niet in staat is de conclusie van het CGVS te weerleggen.”* In de beslissingen die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, wordt verwezen naar de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag van haar echtgenoot. Specifiek met betrekking tot de verklaring van derde verzoeker wordt in de beslissing die op hem betrekking heeft het volgende gesteld: *“Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in België werkt, goed Nederlands spreekt en hier een nieuw leven heeft opgebouwd. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken.”* Naar aanleiding van de verklaringen van vierde verzoeker over het beweerd gevaar bij terugkeer naar Kosovo, werd in de in zijn hoofde genomen beslissing gewezen op de vaststelling dat hij *“hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt”*.

3.8. Verzoekers laten de concrete motieven van de bestreden beslissingen ongemoeid en benadrukken meermaals dat zij de documenten die door eerste verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag werden neergelegd, niet eerder konden aanbrengen aangezien zij deze nog niet in hun bezit hadden. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad erop dat het gegeven dat verzoekers de documenten reeds hadden kunnen aanbrengen in het kader van hun eerste asielaanvraag geen weigeringsmotief vormt van de bestreden beslissingen, zodat verzoekers niet kunnen besluiten dat de motivering van de beslissingen niet correct zou zijn en in strijd met de feitelijke elementen van het dossier. De mededeling van verzoekers dat de documenten in de bijgebrachte enveloppen werden opgestuurd en hun bewering dat zij de documenten bij hun eerste asielaanvraag hadden bijgebracht indien zij deze reeds in hun bezit hadden gehad en dat zij er geen enkel belang bij hadden deze documenten achter te houden, doen bijgevolg niet ter zake. Ook waar verzoekers beweren dat de Dienst Vreemdelingenzaken over de documenten zou hebben gesteld dat het om kopieën gaat waarvan de echtheid niet kan worden gecontroleerd of waar zij opperen dat werd geoordeeld dat hun verhaal bedrieglijk is, gaan zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Deze argumenten kunnen immers niet in de beslissingen worden gelezen, waardoor de kritiek van verzoekers de bestreden beslissingen onmogelijk aan het wankelen kan brengen.

3.9. De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Met hun betoog dat de verwerende partij zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg stelt dat bijgebrachte nieuwe documenten een gesolliciteerd karakter hebben, tonen verzoekers niet aan dat de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dienaangaande onjuist is. De Raad merkt op dat verzoekers niet aantonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door naar aanleiding van de door eerste verzoeker neergelegde verklaring van twee mensen uit Kosovo die zijn problemen bevestigen in het kader van zijn *prima facie*-beoordeling te besluiten dat "*dergelijke brief een gesolliciteerd karakter heeft*" en bijgevolg geen "*ernstige aanwijzing*" inhoudt waardoor de brief niet als een nieuw gegeven kan worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen geenszins worden bijgetreden waar zij stellen dat met de neergelegde documenten geen rekening werd gehouden. Uit de bestreden beslissingen blijkt immers dat alle in punt 3.6 opgesomde stukken werden beoordeeld, maar dat werd besloten dat deze geen nieuwe gegevens bevatten.

3.10. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens "*nieuw*" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). Verzoekers kunnen dus niet worden bijgetreden waar zij stellen dat het enkel aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om te onderzoeken of de nieuwe bijgebrachte documenten zijn standpunt kan doen wijzigen. Indien de nieuwe elementen niet van aard zijn om afbreuk te doen aan een eerdere weigeringsbeslissing, kan de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig concluderen dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.11. In de bestreden beslissingen wordt geen standpunt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekers, maar wordt slechts vastgesteld dat zij bij hun tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens hadden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet

bevoegd is. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich er aldus niet over uit of een asielzoeker al dan niet in aanmerking komt voor de vluchtelingen- dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers' betoog dat de verwerende partij op basis van het feit dat de bijgebrachte documenten reeds eerder hadden kunnen bijgebracht worden tot de vaststelling komt dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst mist elke grondslag aangezien de verwerende partij hierover blijkens de bestreden beslissingen geen uitspraak heeft gedaan. De verwerende partij heeft immers enkel geoordeeld dat verzoekers "geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat (hen) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980", doch heeft geenszins uitspraak gedaan over de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wat, zoals reeds opgemerkt, tot de exclusieve bevoegdheid behoort van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.12. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk te werk is gegaan. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste en het tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.13. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"C derde middel: schending van de artikelen 3 en 14 EVRM

Verzoek(st)er kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoek(st)er naar zijn (haar) land van herkomst kan worden teruggeleid. De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoek(st)er bij zijn (haar) terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Er kan derhalve geenszins beweerd worden dat de problemen van verzoek(st)er reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in kader van de bescherming van artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit nieuwe feiten, daterend van na de vlucht van verzoek(st)er, blijkt te meer dat verzoek(st)er in gevaar zijn bij terugkeer naar Kosovo. (Tevens is er nog steeds een tweede asielpcedure lopende zodat er geen definitieve uitspraak gedaan werd over de asielaanvraag van verzoekster) Tevens is er nog steeds regularisatie 9 ter lopende zodat er geen definitieve uitspraak gedaan en verzoeker mogelijks nog wordt toegelaten tot het grondgebied. Door zijn (haar) land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Door verzoek(st)er terug te sturen naar hun zijn (haar land) van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoek(st)er vreest zoals hoger aangetoond terecht voor zijn leven. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoek(st)er. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoek(st)er.

Dat dit middel dan ook gegrond is."

3.14. Het derde middel van verzoekers is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 14 van het EVRM. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). De Raad merkt op dat verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze artikel 14 van het EVRM, een algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet die enkel dienstig kan aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in het EVRM *in casu* wordt geschonden. Verzoekers maken niet duidelijk welke discriminatie door de bestreden beslissingen in het leven zou worden geroepen.

3.15. Tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissingen voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of

mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing waardoor degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 17 februari 2009, nr. 4024 (c)). De loutere affirmaties van verzoekers dat er voor tweede verzoekster nog een tweede asielprocedure zou lopen en voor de overige verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die niet in het minst worden gestaafd, volstaan niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Verzoekers beperken zich verder tot enkele algemene, niet in het minst gestaafde beweringen als zouden zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer worden van handelingen verboden door voormelde verdragsbepaling en blootgesteld worden aan represailles waardoor hun veiligheid en fysieke integriteit in het gedrang komen. Het weze herhaald dat dergelijke blote affirmaties niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.16. In een vierde middel voeren verzoekers ten aanzien van de bevelscomponent van de bestreden beslissingen de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM. Verzoekers vermelden hierbij het volgende:

“D vierde middel: schending van artikel 5 en 8 EVRM

Het is duidelijk dat verzoek(st)er bij hun (haar) terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoek(st)er terug zou keren naar zijn (haar) land van herkomst. De veiligheid en vrijheid van verzoek(st)er is geenzins gewaarborgd in zijn (haar) land van herkomst, temeer vermits hij zijn (zij haar) land van herkomst verlaten heeft en hij (zij) zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad. Verzoek(st)er heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kosovo. Indien hij (zij) gedwongen zou worden om terug naar Kosovo te gaan, heeft hij (zij) aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij (zij) zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Voor verzoek(st)er is het quasi onmogelijk om in zijn (haar) land van herkomst een familieleven te leiden. Verzoek(st)er heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd zoals duidelijk blijkt uit de bijgebracht stukken. Tevens heeft verzoek(st)er het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

3.17. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoekers niet aantonen dat zij het voorwerp uitmaken van enige vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mist de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

3.18. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het

nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.19. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen concreet bewijs leveren dat er in hun geval sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in België in de zin van het EVRM. Verzoekers beperken zich immers tot de zeer vage en algemene bewering dat zij hier in België inmiddels een band hebben opgebouwd, dat zij zich geïntegreerd hebben in de maatschappij en dat zij hiervoor de nodige inspanningen hebben geleverd. Met deze algemene, allerminst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde beweringen tonen zij echter geenszins in concreto aan dat zij in België een privé- en/of familie- en gezinsleven hebben ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Waar verzoekers voorts laten gelden dat het voor hen "quasi onmogelijk" is "om in zijn (haar) land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden", merkt de Raad op artikel 8 van het EVRM niet voorziet in de bescherming van een toekomstig hypothetisch privé- en/of familie- en gezinsleven. Verzoekers maken hoe dan ook het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk, waardoor er uiteraard geen schending van dit verdragsartikel wordt aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken RvV X / IV, RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN